РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

11 декември 2008 година *

По дело C-295/07 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 20 юни 2007 г.,

Комисия на Европейските общности, за която се явява г-н J. Flett, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Département du Loiret [**департамент Лоаре**], за който се явява адв. A. Carnelutti, avocat,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

Scott SA, установено в Saint-Cloud (Франция), за което се явяват г-н J. Lever, QC, г-н J. Gardner и г-н G. Peretz, barristers, упълномощени от г-н R. Griffith и г-н M. Papadakis, solicitors,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

* Език на производството: френски.

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н P. Jann (докладчик), председател на състав, г-н M. Ilešič, г-н A. Tizzano, г-н A. Borg Barthet и г-н J.-J. Kasel, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Mengozzi,
секретар: г-н R. Grass,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 5 юни 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Със своята жалба Комисията на Европейските общности иска отмяна на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 29 март 2007 г. по дело Département du Loiret/Комисия (T-369/00, Сборник, стр. II-851, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което последният е отменил Решение 2002/14/ЕО на Комисията от 12 юли 2000 година относно държавната помощ, отпусната от Франция в полза на Scott Paper SA/Kimberly-Clark (ОВ L 12, 2002 г., стр. 1, наричано по-нататък „спорното решение“) доколкото това решение се отнася до помощта, предоставена под формата на преференциална цена на земя, посочена в член 1 от него.

Правна уредба

Регламент (ЕО) № 659/1999

2 Текстът на член 14 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88] от Договора за ЕО (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41), озаглавен „Възстановяване на помощ“, гласи следното:

„1. Когато са взети отрицателни решения в случаи с неправомерна [другаде в текста: „незаконосъобразна“] помощ, Комисията решава съответната държава членка да вземе всички необходими мерки за възстановяване на помощта от получателя (наричано по-долу „решение за възстановяване“). Комисията не изисква възстановяване на помощта, ако това противоречи на общ принцип на правото на Общността.

2. Помощта, която трябва да се възстанови съгласно решение за възстановяване, включва всички лихви с подходящ процент, фиксиран от Комисията. Лихвата е дължима от датата, на която неправомерната помощ е била на разположение на получателя до датата на нейното възстановяване.

3. Без това да накърнява разпореждане на Съда […] съгласно член [242] от Договора, възстановяването се извършва незабавно и в съответствие с процедурите по националното законодателство на съответната държава членка, при условие че те позволяват незабавното и ефективно изпълнение на решението на Комисията. За тази цел и в случая на производство пред националните съдилища съответните държави членки предприемат всички необходими стъпки, които са предвидени в съответните им правни системи, включително и временни мерки, без да се засяга правото на Общността.“

Известие относно лихвените проценти, приложими при възстановяване на незаконосъобразни помощи

3 В своето Известие 2003/C 110/08 от 8 май 2003 година относно лихвените проценти, приложими при възстановяване на незаконосъобразни помощи (ОВ C 110, стр. 21, наричано по-нататък „Известие от 2003 г.“), Комисията посочва следното:

„[…] възниква въпросът дали тези лихви трябва да бъдат прости или сложни […] Комисията преценява, че следва спешно да изясни позицията си в това отношение.

[…]

[…] Изглежда […], че въпреки многообразието от възможни ситуации незаконосъобразната помощ има за последица предоставянето на средства на бенефициера при същите условия като за средносрочен безлихвен заем. От това следва, че прилагането на сложна лихва изглежда наложително, за да се гарантира пълното отстраняване на финансовите предимства, произтичащи от такова положение.

Ето защо Комисията желае да уведоми държавите членки и заинтересованите страни, че във всяко бъдещо нейно решение, разпореждащо възстановяване на

незаконосъобразна помощ, тя ще прилага референтния лихвен процент, използван за изчисляването на еквивалентната нетна субсидия на регионалните помощи, с натрупване. В съответствие с обичайните практики на пазара изчисляването на тази сложна лихва следва да се прави на годишна основа. По същия начин Комисията ще очаква от държавите членки да прилагат сложна лихва при изпълнението на всяко решение за възстановяване във висящо производство, освен ако това не противоречи на общ принцип на общностно право." [неофициален превод]

Регламент (ЕО) № 794/2004

4 Озаглавеният „Метод за прилагане на лихвения процент" член 11 от Регламент (ЕО) № 794/2004 на Комисията от 21 април 2004 година за прилагането от Регламент (ЕО) № 659/1999 (ОВ L 140, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 2, стр. 42) предвижда:

„1. Лихвеният процент, който следва да бъде прилаган, ще бъде лихвеният процент, приложим към датата, на която неправомерно предоставените помощи са станали разполагаеми за получателя за първи път.

2. Лихвеният процент ще се прилага с натрупване до датата на възстановяване на помощта. Лихвата, която се е натрупала за предходна година, се добавя към главницата и върху нея също се дължи лихва през всяка от последващите години.

3. Лихвеният процент, упоменат в параграф 1, следва да се прилага през целия период до датата на възстановяване на помощта. Обаче ако са изминали пет

години между датата, на която неправомерно предоставените помощи са станали разполагаеми за получателя за първи път, и датата на възстановяване на помощта, лихвеният процент следва да се преизчислява на всеки петгодишен интервал, като за база се взема лихвеният процент, приложим към момента на преизчислението.“

5 Съгласно член 13, пета алинея от посочения регламент член 11 от същия се прилага за всяко решение за възстановяване, за което е направено уведомление след датата на влизане в сила на този регламент.

Обстоятелства, предхождащи спора и спорно решение

6 Предхождащите спора обстоятелства, изложени в точки 1—8 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени, както следва.

7 На 31 август 1987 г. град Орлеан (Франция), департамент Лоаре (Франция) и Scott SA (наричано по-нататък „Scott“) сключват споразумение по-специално относно продажба на последното дружество на земя за изграждане на завод. Споразумението предвижда, че департамент Лоаре и град Орлеан ще участват с вноска с максимален размер от 80 милиона френски франка (FRF) (12,2 милиона евро) в благоустрояването на обекта в полза на. Scott.

8 През януари 1996 г. Scott е купено от дружество Kimberly-Clark Corp., което обявява закриването на завода през януари 1998 г. През юни 1998 г. активите на

завода, а именно земята и заводът за хартия, са закупени от дружество Procter & Gamble.

9 След като получава жалба относно разглежданата помощ, вследствие на публикуван през ноември 1996 г. доклад на френската сметна палата и след обмен на информация с френските власти в периода между януари 1997 г. и април 1998 г., с писмо от 10 юли 1998 г. Комисията информира последните за своето решение от 20 май 1998 г. за откриване на процедурата, предвидена в член 93, параграф 2 от Договора за ЕО (понастоящем член 88, параграф 2 ЕО).

10 Спорното решение е представено в обжалваното съдебно решение по следния начин:

„10 В изменената си редакция спорното решение предвижда:

„Член 1

Държавната помощ под формата на преференциална цена за дадена земя и преференциална тарифа за вноската за отвеждане на отпадъчни води, която Франция отпуска в полза на Scott в размер на 39,58 милиона FRF (6,03 милиона EUR), или като актуализирана стойност — 80,77 милиона FRF (12,3 милиона EUR), по отношение на преференциалната цена на земята […], е несъвместима с общия пазар.

Член 2

1. Франция взима всички необходими мерки, за да възстанови от бенефициера посочената в член 1 и вече предоставена му незаконосъобразно помощ.

2. Възстановяването се извършва незабавно съгласно процедурите по националното право, при положение че те допускат непосредственото и ефективно изпълнение на настоящото решение. Помощта, която следва да бъде възстановена, включва лихвата, считано от датата, на която тя е предоставена на разположение на бенефициера, до датата на нейното възстановяване. Лихвата се изчислява въз основа на референтния процент, използван за изчисляването на субсидията, еквивалентна на регионална помощ."

11 Що се отнася до начисляването на лихва, Комисията счита (съображение 239 от спорното решение):

„[С] цел да се възстановят икономическите условия, пред които предприятието е трябвало да се изправи, в случай че не му е била предоставена несъвместима помощ, френските власти трябва да вземат всички необходими мерки, за да премахнат предимствата, произтичащи от помощта, и да я получат обратно от бенефициера.

[…]"

12 По този начин актуализираната стойност на подлежащата на възстановяване помощ, изчислена от Комисията, а именно 80,77 милиона FRF (вж. точка 10 по-горе), отчита прилагането на лихвен процент, считано от датата на отпускане на незаконосъобразната помощ до датата на [спорното] решение. Този лихвен процент съответства на референтния процент, използван от Комисията за преценяване на елемента на помощта при държавните субсидии във Франция, а именно „5,7 %, считано от 1 януари 2000 г. (съображения 172 и 239 от [спорното] решение).““

Първоинстанционното производство и обжалваното съдебно решение

11 На 4 декември 2000 г. департамент Лоаре подава жалба в секретариата на Първоинстанционния съд срещу спорното решение, с която иска отмяната му, доколкото с него се обявява за незаконосъобразна държавната помощ, отпусната под формата на преференциална цена на земя, и се разпорежда възстановяване на сума в размер на 39,58 милиона френски франка (6,03 милиона евро), или като актуализирана стойност — 80,77 милиона френски франка (12,3 милиона евро).

12 Scott, което също подава жалба пред Първоинстанционния съд за частична отмяна на спорното решение (дело Scott/Комисия, T-366/00), встъпва в това производство в подкрепа на исканията на департамент Лоаре.

13 Комисията иска Първоинстанционният съд да отхвърли жалбата на департамент Лоаре като неоснователна.

14 С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд постановява, че спорното решение не е достатъчно мотивирано по отношение на капитализирането на лихвите. Ето защо той уважава петата част от второто правно основание и отменя посоченото решение, доколкото то се отнася до помощта, предоставена под формата на преференциална цена на земя, посочена в член 1, без да разглежда другите правни основания и доводи, посочени в подкрепа на жалбата.

15 Що се отнася до използването на сложна лихва, в точка 36 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд най-напред констатира, че спорното решение не уточнява, че използва сложна лихва и че единствено при извършване на изчисление по отношение на първоначалната стойност и на „актуализираната стойност“ на помощта, така както са посочени в това решение, читателят може да заключи, че е използвана сложна лихва. Мотивите за прилагане на сложна лихва вместо проста лихва не били посочени.

16 На следващо място, в точка 43 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд стига до заключението, че начисляването на сложни лихви в случая е първата проява на една нова и важна политика на Комисията, която последната съвсем не е разяснила. В спорното решение Комисията е трябвало, от една страна, да посочи, че е решила да капитализира лихвите, а от друга страна, да оправдае своя подход.

17 Съгласно точка 44 от обжалваното съдебно решение задължението за мотивиране било още по-обвързващо поради обстоятелството, че предвид времето, което е изтекло между датата на продажбата на обекта и спорното решение, а именно тринадесет години, начисляването на сложни лихви е имало важни финансови последици по отношение на размера на помощта, подлежаща на възстановяване.

18 В точка 45 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд констатира, че мотивирането на спорното решение е недостатъчно и що се отнася до размера на приложения лихвен процент.

19 По-нататък, в отговор на довода на Комисията, според който използването на сложна лихва с цел актуализиране на първоначалната стойност на субсидията е оправдано от необходимостта да се възстанови реалната конкуренция чрез премахване на предимството, от което се ползва бенефициерът, в точка 49 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд постановява, че подобна обосновка предполага, от една страна, че към тази дата бенефициерът все още се ползва от това предимство, а от друга страна, че формата на спорната помощ е сходна с безлихвен заем на сума, чийто размер съответства на стойността на първоначалната субсидия. Спорното решение не съдържало никакво разяснение по този въпрос.

20 В това отношение в точка 50 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд напомня, че с оглед на формата на предоставената на Scott помощ през 1987 г., а именно прехвърляне на благоустроена земя на преференциална цена, по никакъв начин не става ясно, че актуализирането на изчислената стойност на първоначалната субсидия чрез прилагането на сложна лихва в размер на 5,7 % през въпросния период би довело до число, съответстващо на стойността на предимството, от което се ползва бенефициерът в качеството си на собственик на имота през 2000 г.

21 Съгласно точка 51 от обжалваното съдебно решение освен това било безспорно, че земята и заводът са продадени през 1998 г. на Procter & Gamble. Съобщената от френските власти цена обаче — Комисията не оспорвала, че продажбата се е осъществила при нормални пазарни условия и била анализирала тази продажба в спорното решение, приемайки възможността земята да е продадена за тази цена — била по-ниска не само от стойността, определена от Комисията през 1987 г., но и от цената, платена от Scott.

22 В точка 52 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема, че при тези обстоятелства и при липсата на каквито и да е мотиви в спорното решение относно връзката между предимството, което се твърди, че Scott притежава през 2000 г., и сумата в размер на 80,77 милиона френски франка, той не може да упражни съдебен контрол по въпроса дали използването на сложна лихва води до актуализирана стойност, съответстваща на стойността на предимството, което трябва да бъде премахнато.

23 На последно място, в точка 53 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд констатира, че спорното решение е непоследователно, тъй като прилага необосновано лихви с натрупване до датата на неговото приемане и по-късно лихви без натрупване до възстановяването на помощта. Всъщност предвиждайки, че възстановяването следва да се извърши в съответствие с националните правила, член 2 от това решение водел до начисляване на лихвите за периода от датата на спорното решение до датата на възстановяването на помощта при използване на проста лихва.

Производство пред Съда и искания на страните

24 С жалба, подадена в секретариата на Съда на 20 юни 2007 г., Комисията обжалва съдебното решение.

25 Комисията иска от Съда да приеме настоящата жалба за основателна и вследствие от това да отмени изцяло обжалваното съдебно решение. По-нататък, с оглед на фазата на производството по спора, Комисията иска от Съда да се произнесе окончателно по същия и да приеме, че спорното решение е достатъчно мотивирано, доколкото се отнася до използването на сложна лихва. Ако това не бъде направено, Комисията иска от Съда да върне делото за ново разглеждане от Първоинстанционния съд, по отношение на всеки въпрос, за който приеме, че фазата на производството по спора не позволява решаването му по същество.

26 Поради това Комисията иска също осъждане на департамент Лоаре да понесе направените от него съдебни разноски и съдебните разноски на Комисията, направени в производствата пред Съда и пред Първоинстанционния съд, както и осъждане на Scott да понесе направените от него в производствата пред Съда и пред Първоинстанционния съд съдебни разноски.

27 Департамент Лоаре моли жалбата да бъде отхвърлена в нейната цялост и Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

28 Scott моли жалбата на Комисията да бъде отхвърлена и последната да бъде осъдена да заплати направените от Scott разходи за защита на неговите интереси в настоящото производство.

По жалбата

29 В подкрепа на своята жалба Комисията изтъква осем правни основания, които се основават съответно на следните твърдения:

— решението е достатъчно мотивирано, ако просто математическо изчисление позволява да се установи какъв метод за изчисление е използван,

— използването на сложна лихва задължително се подразбира в мотивацията на спорното решение, предвид целта за възстановяване на предишното положение,

— незаконосъобразно обръщане на тежестта на доказване: жалбоподателят следвало да докаже твърдяната промяна в практиката; Комисията не била длъжна да доказва липсата на такава промяна,

— Комисията няма законово задължение да докаже, че бенефициерът има предимство към момента на разпореждането за възстановяване,

— съдебното решение се основава на спекулации, а не на доказателства, и обръща тежестта на доказване по отношение на твърдяната цена на продажбата на активите на завода на Procter & Gamble,

— твърдяната продажна цена единадесет години след предоставянето не е релевантна за изчисляването на размера на помощта, която трябва да се възстанови,

— в съответствие със задължението на Комисията да гарантира изпълнението на окончателните решения в областта на държавните помощи, ако в окончателното решение не е предвидено нищо, въпросът дали при възстановяването се прилага проста или сложна лихва попада в обхвата на общностното право, а не на националното право, и

— въпросът за лихвения процент може да бъде разгледан отделно от размера на главницата: във всички случаи няма законова основа за отмяна на спорното решение, освен доколкото с него е приложена лихва, която е по-висока от простата лихва.

По първото правно основание

Доводи на страните

30 Комисията счита, че решението е достатъчно мотивирано, ако просто изчисление позволява да се установи какъв метод за изчисление е използван (в случая сложна лихва). Спорното решение съдържало всички необходими данни и формулата била общоизвестна. Ето защо Първоинстанционният съд не можел да обоснове отмяната на спорното решение по-специално с посоченото в точка 36 от обжалваното съдебно решение обстоятелство, че единствено при извършване на определено математическо изчисление читателят може да заключи, че е използвана сложна лихва.

31 Според департамент Лоаре това правно основание е неотносимо, тъй като оспорените с него констатации на Първоинстанционния съд представляват не елемент от мотивацията на Първоинстанционния съд, а описателен елемент, който при липсата на обявяване и на обяснение в спорното решение допълва данните относно възприетия метод за актуализация. Всъщност Първоинстанционният съд отменил решението, тъй като в него не се съдържала никаква мотивация за използването на този метод, което до този момент нямало прецедент в практиката на Комисията.

32 Scott счита и че става въпрос единствено за фактическа констатация, с която Първоинстанционният съд не е обосновал отмяната на спорното решение.

Съображения на Съда

33 Наистина констатацията на Първоинстанционния съд в точка 36 от обжалваното съдебно решение, според която спорното решение не уточнява, че използва сложна лихва и че единствено при извършване на определено изчисление читателят може да заключи, че е използвана сложна лихва, е част от анализа на Първоинстанционния съд, имащ за цел да провери дали Комисията е мотивирала в достатъчна степен своето решение да актуализира стойността на помощта чрез начисляване на сложна лихва.

34 При все това тълкуването на тази част в нейния контекст, и по-специално във връзка с точки 37—43 от обжалваното съдебно решение, показва, че тази констатация има само предварителен характер и не съставлява основата на заключението на Първоинстанционния съд в точка 54 от обжалваното съдебно решение, че спорното решение не е достатъчно мотивирано. Последното заключение се основава по-скоро на констатацията в същата точка 36 от обжалваното съдебно решение, че Комисията е трябвало да посочи мотивите, поради които е приложила сложна лихва вместо проста лихва.

35 Ето защо първото правно основание следва да бъде отхвърлено като неотносимо.

По второто правно основание

Доводи на страните

36 Като се позовава отново на точка 36 от обжалваното съдебно решение, Комисията счита, че при всички случаи използването на сложна лихва задължително се подразбира в мотивацията на спорното решение, предвид обявената цел за премахване на предимството и за възстановяване на предишното положение. Инфлацията била модерен икономически термин и се

изразявала чрез годишно натрупване. Следователно ако не се използва сложна лихва, актуалната стойност на парите нямало да бъде правилно изчислена и предимството нямало да бъде премахнато. Този анализ се потвърждавал от Решение на Първоинстанционния съд от 8 юни 1995 г. по дело Siemens/Комисия (T-459/93, Recueil, стр II-1675, точки 96—98).

37 Департамент Лоаре счита, на първо място, че използването на сложна лихва не може да се подразбира към този момент, предвид действащата тогава правна уредба, позицията и практиката на Комисията.

38 Той по-специално посочва, че що се отнася до метода на изчисление на лихви, в писмото на Комисията до държавите членки SG(91) D/4577 от 4 март 1991 година (Известие до държавите членки относно условията и реда за уведомяване за помощи и условията и реда на процедурата по отношение на помощите, предоставени в нарушение на член [88], параграф 3 от Договора за ЕО) бил посочен изрично методът на изчисление, предвиден в националното право на държавата — адресат на отрицателното решение. Всъщност в края на точка 2, параграф 4 от това писмо Комисията посочила, че възстановяването трябва да се „извърши съгласно разпоредбите на националното право, включително тези относно лихвите за забава върху държавните вземания“.

39 Това писмо, чиято референтна функция била призната от Съда в Решение от 24 септември 2002 г. по дело Falck и Acciaierie di Bolzano/Комисия (C-74/00 P и C-75/00 P, Recueil, стр. I-7869, точки 164 и 165), представлявало посочване от страна на Комисията на приложимото право по този въпрос, по отношение на лихвите, до приемането на Регламент № 794/2004. Известието от 2003 г. го било изменило единствено в частта относно метода на актуализация.

40 През въпросния период обаче, а и понастоящем, в националното законодателство на много държави членки се приемало, че паричната стойност на времето се изплаща посредством начисляване на проста лихва.

41 На второ място, както следвало от Решение на Съда от 26 ноември 1975 г. по дело Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique и др./Комисия (73/74, Recueil, стр. 1491), спорното решение при всички случаи не можело да бъде мотивирано по мълчалив начин, предвид че то отива значително по-далеч от предходните решения.

42 Scott твърди, че това правно основание не отговаря на възприетите от Първоинстанционния съд доводи за обосноваване на отмяната на спорното решение и че също така е в противоречие както с предходната законодателна дейност, така и с практиката на Комисията в съответния период.

Съображения на Съда

43 В самото начало следва да се констатира, че в точка 35 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд правилно е посочил постоянната съдебна практика, според която изискваното от член 253 ЕО мотивиране трябва да бъде съобразено с естеството на разглеждания акт и трябва да показва по ясен и недвусмислен начин съображенията на институцията, която е автор на акта, така че да даде възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за приетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите на акта или други заинтересовани лица, засегнати

пряко и лично от него, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на посочения член 253 ЕО следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. по-специално Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 63, както и Решение на Съда от 10 юли 2008 г. по дело Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, все още непубликувано в Сборника, точка 166).

44 Освен това също от постоянната съдебна практика произтича, че ако решение на Комисията, което следва постоянна практика по вземане на решение, може да бъде мотивирано кратко, а именно чрез позоваване на тази практика, когато то отива значително по-далеч от предходните решения, Комисията трябва да изложи изрично своите съображения (вж. в този смисъл Решение по дело Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique и др./Комисия, посочено по-горе, точка 31, както и Решение от 30 септември 2003 г. по дело Германия/Комисия, C-301/96, Recueil, стр. I-9919, точки 88 и 92).

45 Както посочва генералният адвокат в точка 38 от своето заключение, това изискване се прилага a fortiori при мотивация, за която се твърди, че е мълчалива.

46 Няма съмнение обаче, че към момента на приемане на спорното решение нито една разпоредба на общностното право, нито практиката на Съда и на Първоинстанционния съд са уточнявали, че лихвите към подлежащата на възстановяване помощ трябва да се изчисляват с натрупване. Напротив, както посочва Първоинстанционният съд в точка 40 от обжалваното съдебно решение, в Известие от 2003 г. Комисията изрично признава, че възниква въпросът дали тези лихви трябва да бъдат прости или сложни и преценява, че следва спешно да изясни позицията си в това отношение. Ето защо тя информира държавите членки и заинтересованите страни, че във всяко бъдещо свое решение, разпореждащо възстановяване на незаконосъобразна помощ, ще прилага сложна лихва.

47 В допълнение следва да се констатира, че в своя отговор от 11 септември 2006 г. на писмо на Първоинстанционния съд от 27 юли 2006 г. Комисията признава, че предхождащите спорното решение нейни окончателни отрицателни решения не са уточнили, че трябва да се прилага методът на сложна лихва.

48 Впрочем съгласно констатациите на Първоинстанционния съд в точка 42 от обжалваното съдебно решение Комисията не е могла да посочи нито едно решение, предхождащо спорното решение, с което действително да се начисляват сложни лихви. Пред Съда в това отношение тя посочва само, без да дава други уточнения, че вече е предоставила на Първоинстанционния съд примери за случаи на държавни помощи, при които е приложила сложна лихва.

49 Следователно Първоинстанционният съд основателно е приел в точка 43 от обжалваното съдебно решение, че начисляването на сложни лихви в случая е първата проява на една нова и важна политика на Комисията, която последната е трябвало да обоснове.

50 От това следва, че обратно на твърденията на Комисията, дори ако спорното решение уточнява, че произтичащите от помощта предимства трябва да се премахнат, за да се възстанови предишното положение, не може да се приеме, че използването на сложна лихва задължително се подразбира в мотивацията на спорното решение.

51 Следователно второто правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По третото правно основание

Доводи на страните

52 Като се позовава на точка 42 от обжалваното съдебно решение, Комисията твърди, че това съдебно решение незаконосъобразно обръща тежестта на доказване в процедурите относно държавни помощи и в производствата пред Първоинстанционния съд. Департамент Лоаре не представил нито едно доказателство в подкрепа на своето твърдение, че Комисията е променила практиката си и във всички случаи това твърдение било опровергано от Комисията именно в отговора ѝ от 11 септември 2006 г. на въпрос на Първоинстанционния съд.

53 Според департамент Лоаре това правно основание съдържа грешка от фактическа и от правна страна. След като последният развил в достатъчна степен пред Първоинстанционния съд своето правно основание за отмяна, изведено от липса на мотивация от гледна точка на предходната практика, Комисията, която по определение най-добре познава собствената си практика, трябвало да коригира твърденията, които счита за неточни.

54 Scott също отбелязва, че заедно с департамент Лоаре е изложило подробно пред Първоинстанционния съд, че според резултата от тяхното проучване Комисията никога не била използвала изчисление чрез сложна лихва преди спорното решение. Да се търси обръщане на тежестта на доказване по този въпрос било напълно неоснователно.

Съображения на Съда

55 Като предварителна бележка следва да се посочи, че въпросът каква е била практиката на Комисията по вземане на решение преди спорното решение по принцип е фактически въпрос, който Съдът не може да разреши в рамките на производство по обжалване, тъй като единствено Първоинстанционният съд е компетентен да установява и да преценява релевантните факти, както и да преценява доказателствата (вж. в този смисъл Решение от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точки 177 и 180).

56 За сметка на това Съдът е компетентен да провери дали приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата са били спазени (вж. в този смисъл Решение от 17 декември 1998 г. по дело Baustahlgewebe/Комисия, C-185/95 P, Recueil, стр. I-8417, точка 24, както и Решение по дело Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, посочено по-горе, точка 29).

57 При все това веднага следва да се припомни, че непълнота на мотивите, която противоречи на член 253 ЕО, спада към съществените процесуални нарушения по смисъла на член 230 ЕО и представлява правно основание, което може и дори трябва да бъде служебно въведено от общностния съд (Решение от 20 февруари 1997 г. по дело Комисия/Daffix, C-166/95 P, Recueil, стр. I-983, точка 24 и Решение по дело Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, посочено по-горе, точка 174).

58 Следователно при анализа си с оглед да определи дали спорното решение е достатъчно мотивирано, що се отнася до изчисляването на лихвите,

Първоинстанционният съд е можел да разгледа въпроса каква е била практиката на Комисията по вземане на решение преди спорното решение, да задава въпроси в това отношение на посочената институция и да изведе необходимите изводи от получения отговор.

59 Следователно третото правно основание не може да бъде уважено.

По четвъртото правно основание

Доводи на страните

60 Като се позовава на точки 50 и 52 от обжалваното съдебно решение, Комисията счита, че в него неправилно е направено заключение, че за нея съществува законово задължение да докаже, че бенефициерът извлича предимство от помощта към момента на разпореждането за възстановяване. Според нея тази концепция почива на грешка по отношение на основния предмет и на целта на правната уредба на държавните помощи, която в действителност се отнасяла до конкуренцията, противопоставяща държавите членки, а не до тази между предприятията. Комисията установявала дали предвидените в член 87, параграф 1 ЕО условия са изпълнени единствено към момента на предоставяне на помощта. Тя нямала нито задължение, нито правомощие да провери още веднъж дали тези условия са изпълнени към момента на издаване на разпореждане за възстановяване.

61 Според департамент Лоаре това правно основание е неоснователно, тъй като придава на обжалваното съдебно решение обхват, какъвто то няма. Всъщност Първоинстанционният съд изобщо не целял да постави като ново условие за възстановяване проверката, че Scott все още има предимство към момента на отрицателното решение. Първоинстанционният съд имал предвид просто че

подобно решение би му позволило да се увери в основателността на количествената оценка на това предимство към тази дата посредством избраните икономически съображения и параметри.

62 Scott твърди, че в това отношение обжалваното съдебно решение се ограничава до критика по отношение на липсата на каквато и да било мотивация относно използването на сложна лихва в спорното решение.

Съображения на Съда

63 Както произтича от точки 48—52 от обжалваното съдебно решение, Първоинстанционният съд не е имал за цел да постави като общ принцип изискването Комисията да докаже, че бенефициерът все още извлича предимство от тази помощ към момента на разпореждането за възстановяване, за да може да разпореди възстановяването на държавна помощ. Всъщност разсъжденията на Първоинстанционния съд по въпроса дали към този момент бенефициерът все още извлича полза от помощта очевидно са част от анализа, който цели да се определи дали използването на сложна лихва е обосновано от необходимостта да се премахне предимството, от което се е ползвал бенефициерът.

64 Ето защо това правно основание е неоснователно, доколкото почива на неправилен прочит на обжалваното съдебно решение. Освен това същото е неотносимо, доколкото констатацията на Първоинстанционния съд в точка 43 от обжалваното съдебно решение, че Комисията съвсем не е разяснила защо е приложила за първи път сложна лихва, сама по себе си е достатъчна, за да се подкрепи направеното в точка 54 от обжалваното съдебно решение заключение, че спорното решение не е достатъчно мотивирано.

По петото правно основание

Доводи на страните

65 Като се позовава на точка 51 от обжалваното съдебно решение, Комисията счита, че това решение незаконосъобразно се основава по-скоро на спекулации, отколкото на доказателства, що се отнася до твърдяната цена на продажбата на активите на завода на Procter & Gamble през 1998 г. Като припомня правилата в областта на тежестта на доказване както в процедурите пред нея, така и в производствата пред Първоинстанционния съд, Комисията отбелязва, че видно от спорното решение, при всички случаи не е представено никакво доказателство, което да обосновава подобна продажна цена.

66 Според департамент Лоаре това правно основание засяга точка, представена за изчерпателност, представляваща само едно обстоятелство измежду другите, и цели да се постави под въпрос направената от Първоинстанционния съд преценка на фактите. Поради това то било недопустимо.

67 Scott твърди, че оспорваната точка от обжалваното съдебно решение само описва фактическото положение пред Първоинстанционния съд, така че обсъждането на неговото съдържание от Комисията било недопустимо. Освен това тази точка можела да отпадне, без това да доведе до отмяна на обжалваното съдебно решение.

Съображения на Съда

68 Петото правно основание засяга част от обжалваното съдебно решение, с която в рамките на своя анализ, за да определи дали използването на сложна лихва е обосновано от необходимостта да се премахне предимството, от което се е ползвал бенефициерът, Първоинстанционният съд е искал да подчертае съмненията си относно стойността на предимството, което Scott има към момента на спорното решение.

69 Ето защо, подобно на четвъртото правно основание, то е неотносимо, доколкото констатацията на Първоинстанционния съд в точка 43 от обжалваното съдебно решение, че Комисията съвсем не е разяснила защо е приложила за първи път сложна лихва, сама по себе си е достатъчна, за да се подкрепи направеното в точка 54 от това решение заключение, че спорното решение не е достатъчно мотивирано.

По шестото правно основание

Доводи на страните

70 Като се позовава на точки 51 и 52 от обжалваното съдебно решение, Комисията твърди, че в същото неправилно се приема, че твърдяната цена на продажбата на активите на завода на Procter & Gamble през 1998 г., единадесет години след предоставянето на помощта, била релевантна за изчисляването на размера на държавната помощ, която трябва да се възстанови.

71 Тя отбелязва, че Scott несъмнено е получило значителна държавна помощ и че съществуват множество причини, с които може да се обясни намаляването на стойността на активите. Стойността на незаконосъобразната и несъвместима с общия пазар помощ обаче се изчислявала към момента на предоставянето ѝ и целта за възстановяване на предишното положение задължително предполагала сложна лихва, независимо какво е направил междувременно бенефициерът с помощта.

72 Според департамент Лоаре това правно основание е недопустимо, доколкото е насочено срещу фактическа преценка на Първоинстанционния съд. Нещо повече, тъй като точки 51 и 52 от обжалваното съдебно решение съдържали мотивация, представена за изчерпателност, евентуално насочените срещу тях оплаквания следователно били неотносими. Scott представя същите доводи като в рамките на петото правно основание.

Съображения на Съда

73 Подобно на петото, шестото правно основание засяга част от обжалваното съдебно решение, с която в рамките на своя анализ, за да определи дали използването на сложна лихва е обосновано от необходимостта да се премахне предимството, от което се е ползвал бенефициерът, Първоинстанционният съд е искал да подчертае съмненията си относно стойността на предимството, което Scott има към момента на спорното решение.

74 Ето защо то също е неотносимо, доколкото констатацията на Първоинстанционния съд в точка 43 от обжалваното съдебно решение, че Комисията съвсем не е разяснила защо е приложила за първи път сложна лихва, сама по себе си е достатъчна, за да се подкрепи направеното в точка 54 от това решение заключение, че спорното решение не е достатъчно мотивирано.

По седмото правно основание

Доводи на страните

75 Като се позовава на точка 53 от обжалваното съдебно решение, Комисията счита, че в същото неправилно се приема, че ако в окончателно решение от областта на държавните помощи не е предвидено нищо, въпросът дали лихвата при възстановяването е проста или сложна попада в обхвата на „националните процедури".

76 Необходимостта от използване на сложна лихва била материалноправен, а не процесуален въпрос, също като самият лихвен процент. Ставало дума за основен въпрос на общностното право, като целта била да се премахне изцяло предимството и да се възстанови предишното положение, което изисквало правилно изчисляване на стойността на парите през изминалото време.

77 Освен това ако използването на сложна лихва било процесуален въпрос, Регламент № 794/2004 би бил незаконосъобразен по дефиниция, тъй като би навлязъл в области, които са от компетентността на държавите членки на основание член 14, параграф 3 от Регламент № 659/1999.

78 Департамент Лоаре счита, че това правно основание не може да бъде уважено. Всъщност макар да било вярно, че методът на актуализация на обявена за незаконосъобразна помощ бил материалноправен въпрос, спадащ към общностното право, в не по-малка степен било сигурно, че към този момент, в случай че окончателното решение не предвижда нищо, общностното право е препращало към националното право.

79 Scott счита, че с оглед на действащото право, както следва по-специално от точка 88 от Решение по дело Siemens/Комисия, посочено по-горе, и от практиката към съответния момент, спорното решение не може разумно да бъде тълкувано като нареждащо на френските власти да нарушат определените от националното право правила и да извършат изчисление със сложна лихва, за да актуализират подлежащия на възстановяване размер между датата на посоченото решение и датата на действителното възстановяване.

Съображения на Съда

80 Член 2, параграф 2, първо и второ изречение от спорното решение предвижда:

„Възстановяването [на въпросната помощ] се извършва незабавно съгласно процедурите по националното право, при положение че те допускат непосредственото и ефективно изпълнение на настоящото решение. Помощта, която следва да бъде възстановена, включва лихвата, считано от датата, на която тя е предоставена на разположение на бенефициера, до датата на нейното възстановяване.“ [неофициален превод]

81 Тази формулировка трябва да се тълкува с оглед на действащото общностно право и практиката на Комисията, свързани с актуализацията на размера на подлежаща на възстановяване помощ, към момента на приемане на спорното решение.

82 Както бе констатирано в точка 46 от настоящото решение, към момента на приемане на спорното решение нито една разпоредба на общностното право, нито практиката на Съда и на Първоинстанционния съд са уточнявали, че лихвите към подлежащата на възстановяване помощ трябва да се изчисляват с или без натрупване.

83 Макар да е вярно, че методът на актуализация на незаконосъобразна помощ е материалноправен, а не процесуален въпрос, все пак трябва да се констатира, както правилно отбелязва департамент Лоаре, че в своето писмо SG(91) D/4577 до държавите членки от 4 март 1991 г. Комисията посочва, че окончателното решение, с което установява несъвместимост на помощ с общия пазар, „ще включва възстановяването на размера на вече платените незаконосъобразно помощи, което следва да се извърши съгласно разпоредбите на националното право, включително тези, които се отнасят до лихвите за забава върху държавните вземания — лихви, които обикновено трябва да започнат да текат от момента на предоставяне на разглежданите незаконосъобразни помощи“.

84 Следователно това писмо е свързвало въпроса за начисляването на лихви с процедурните условия на възстановяването и е препращало в това отношение към националното право. Едва с Известие на Комисията относно някои остарели по естеството си текстове, свързани с политиката в областта на държавните помощи (ОВ C 115, 2004 г., стр. 1), Комисията уведомява държавите членки и третите заинтересовани лица, че повече не възнамерява да прилага посоченото писмо, което впрочем квалифицира заедно с другите посочени в известието актове като „текст, отнасящ се до процедурни въпроси в областта на държавните помощи“.

85 След като спорното решение не посочва изрично, че подлежащата на възстановяване помощ трябва да се актуализира въз основа на сложна лихва, и освен това не се спори, че френското право предвижда прилагането на проста лихва, Първоинстанционният съд следователно е тълкувал правилно член 2, параграф 2 от спорното решение в смисъл, че като последица от тази разпоредба лихвите за периода от датата на спорното решение до датата на възстановяването на помощта следва да се изчисляват с проста лихва и е констатирал, че поради това обстоятелство спорното решение е явно непоследователно.

86 Следователно и седмото правно основание трябва да се отхвърли.

По осмото правно основание

Доводи на страните

87 Комисията твърди, че обжалваното съдебно решение е несъразмерно, тъй като изцяло отменя спорното решение (доколкото се отнася до земята и до завода) въз основа на изводи, ограничени до мотивите за използване на сложна лихва. Въпросът за лихвата обаче можело и трябвало да се разгледа отделно от въпроса за главницата, а въпросът за сложната лихва можело и трябвало да се разгледа отделно от въпроса за простата лихва. В действителност така, както бил установен в спорното решение, първоначалният размер на помощта и използването на проста лихва не били оспорени в обжалваното съдебно решение.

88 Осмото правно основание не изменяло предмета на спора. Изброените в член 58, параграф 1, второ изречение от Статута на Съда основания за обжалване по определение се отнасяли до въпроси, които могат да възникнат или да бъдат изведени в решение на Първоинстанционния съд. В настоящото дело самото обжалвано съдебно решение нарушавало общностното право.

89 Било дълбоко несправедливо и несъвместимо с изискването за ефективна съдебна защита едно решение (в настоящото дело постановено срещу Комисията) да бъде оставено в сила въпреки наличието на грешка при прилагане на правото, без никаква възможност за преразглеждане при обжалването. Това заключение намирало основание в член 113, параграф 1 от Процедурния

правилник на Съда, който припомнял основното правило, че искането за пълна или за частична отмяна по определение спада към въпросите, които могат да доведат до обжалване.

90 Освен това осмото правно основание било свързано не със самите мотиви за отмяна, възприети от Първоинстанционния съд, а по-скоро с техните последици. Комисията не счита, че ответникът пред Първоинстанционния съд следва по своя воля да провери в полза на жалбоподателя или на Първоинстанционния съд какви биха могли да бъдат различните последици при успех на насрещната страна. Това щяло да задължи ответника да развие допълнителни доводи, които се основават на предположения по отношение на това какво би могъл да направи или да не направи Първоинстанционният съд.

91 Департамент Лоаре и Scott считат, че това правно основание е недопустимо, тъй като разширява предмета на спора и представлява ново искане, предвид че Комисията в нито един момент не е искала от Първоинстанционния съд да се ограничи до произнасяне на частична отмяна, въпреки че критиката на метода на актуализация е била изрично изтъкната.

92 Впрочем разграничението между проста и сложна лихва, което Съдът бил приканен да вземе предвид в рамките на това правно основание, за да измени обжалваното съдебно решение, щяло да доведе до съществено изменение на самото спорно решение, макар Първоинстанционният съд да не разполагал с пълна юрисдикция в областта на държавните помощи. Техниката за изчисление на лихви била неразделна част от изчислението, с което се получава окончателният размер на помощта, и мотивите за избора ѝ били също толкова важни, колкото установяването на незаконосъобразността на помощта и изчисляването на нейния размер преди актуализацията. Съществуващата крайна невъзможност за разделянето им не допускала да се достигне до частична отмяна.

Съображения на Съда

— По допустимостта на осмото правно основание

93 Съгласно член 58, първа алинея от Статута на Съда обжалването пред Съда се ограничава само до правни въпроси, като може да се основава на правни основания, изведени по-конкретно от нарушение на правото на Общността от страна на Първоинстанционния съд.

94 Впрочем член 113, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда предвижда, че с жалбата не може да се изменя предметът на спора пред Първоинстанционния съд.

95 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика правомощията на Съда по принцип се свеждат до преценка на правното решение, дадено във връзка с изложените пред Първоинстанционния съд правни основания (Решение от 1 юни 1994 г. по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др., C-136/92 P, Recueil, стр. I-1981, точка 59, както и Решение от 1 февруари 2007 г. по дело Sison/Съвет, C-266/05 P, Recueil, стр. I-1233, точка 95).

96 С това правно основание Комисията няма за цел да оспори самото правно решение на Първоинстанционния съд по отношение на обсъждано пред него правно основание. Тя оспорва по-скоро последиците, които Първоинстанцион-

ният съд е извел от заключението си, че следва да уважи петата част от второто правно основание, посочено от департамент Лоаре, според която Комисията не е мотивирала в достатъчна степен решението си да актуализира стойността на помощта, като начисли сложна лихва. Всъщност според Комисията Първоинстанционният съд е допуснал грешка, нарушавайки принципа на пропорционалност, тъй като единствено въз основа на това заключение е отменил изцяло спорното решение, доколкото се отнася до помощта, предоставена под формата на преференциална цена на въпросната земя.

97 Нещо повече, след като Съдът е компетентен да прецени даденото правно решение по обсъжданите пред Първоинстанционния съд основания, за да не се лиши производството по обжалване от важна част от неговия смисъл, той трябва да бъде компетентен да прецени и правните последици, изведени от Първоинстанционния съд от подобно решение, които също представляват правен въпрос.

98 В този контекст следва впрочем да се отбележи, че конкретните последици, които Първоинстанционният съд би могъл евентуално да изведе в своето решение от констатацията си, че определено правно основание е основателно, не могат непременно да бъдат предварително определяни от страните по време на производството пред Първоинстанционния съд.

99 От гореизложеното следва, че правното основание, изтъкнато в производство по обжалване срещу правна последица, която Първоинстанционният съд е извел от даденото от същия правно решение по обсъдено пред него основание, не може да се приеме като „[изменящо] предмета на спора пред Първоинстанционния съд“ по смисъла на член 113, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда.

100 Освен това, обратно на твърдението на департамент Лоаре и Scott, осмото правно основание не представлява и ново искане, което е недопустимо на основание член 113, параграф 1, второ тире от посочения процедурен правилник.

101 Всъщност както посочва генералният адвокат в точка 93 от своето заключение, трябва да се приеме, че искането за отхвърляне на жалбата на департамент Лоаре, направено от Комисията пред Първоинстанционния съд, включва и по-тясното искане само за евентуално частично отхвърляне.

102 Следователно направеното от департамент Лоаре и Scott възражение за недопустимост на осмото правно основание трябва да се отхвърли.

— По основателността на осмото правно основание

103 По силата на член 231, първа алинея ЕО и на член 224, шеста алинея ЕО, ако жалбата е основателна, Първоинстанционният съд обявява атакувания акт за недействителен.

104 В това отношение от една страна следва да се констатира, че самото обстоятелство, че приема за основателно правно основание, на което жалбоподателят се позовава в подкрепа на своята жалба за отмяна, не допуска Първоинстанционният съд автоматично да отмени обжалвания акт в неговата цялост. Всъщност цялостната отмяна не може да се приеме, когато явно личи, че посоченото правно основание, което се отнася единствено до специфичен аспект на обжалвания акт, може да е основа само за частична отмяна.

105 От друга страна следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика частичната отмяна на общностен акт е възможна само ако частта, за която се иска отмяна, може да бъде отделена от останалата част на акта (Решение от 24 май 2005 г. по дело Франция/Парламент и Съвет, C-244/03, Recueil, стр. I-4021, точка 12, както и цитираната съдебна практика).

106 Това условие за отделимост не е изпълнено, когато частичната отмяна на акта води до изменение на неговата същност (Решение по дело Франция/Парламент и Съвет, посочено по-горе, точка 13)

107 В случая обаче е безспорно, че въпросът дали първоначалният размер на помощта трябва да се актуализира чрез прилагане на проста или на сложна лихва няма отражение спрямо направената в спорното решение констатация, че помощта е несъвместима с общия пазар и трябва да бъде възстановена.

108 В това отношение трябва по-специално да се констатира, че в самата разпоредителна част на спорното решение се прави разграничение, в член 1 от същото,

между първоначалния размер на въпросната помощ и актуализирания размер. Нито от спорното решение, нито от обжалваното съдебно решение произтича довод, който би попречил въпросът за лихвите да се приеме за отделим от първоначалния размер на помощта.

109 За сметка на това, обратно на твърдението на Комисията, Първоинстанционният съд не може да бъде упрекнат, че не е разгледал въпроса за сложната лихва отделно от този за простата лихва. Всъщност, от една страна, Първоинстанционният съд не би могъл да замени актуализацията на първоначалния размер на помощта чрез прилагане на сложна лихва с прилагане на проста лихва, без да измени същността на спорното решение. От друга страна, трябва да се отбележи, че в точки 45—47 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е констатирал, че мотивите на спорното решение са недостатъчни и що се отнася до използването на лихвен процент от 5,7 % за период от тринадесет години.

110 От гореизложеното следва, че осмото правно основание трябва да бъде прието, доколкото с него Първоинстанционният съд се упреква, че не е разграничил въпроса за лихвата от този за главницата и е отменил изцяло спорното решение, доколкото то се отнася до земята и до завода, въз основа на изводи, ограничени до мотивите на актуализацията на първоначалния размер на помощта.

По връщането на делото за ново разглеждане от Първоинстанционния съд

111 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда ако жалбата е основателна, Съдът отменя решението на Първоинстанционния съд. Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Първоинстанционния съд за постановяване на решение.

112 Като се има предвид, че Първоинстанционният съд е разгледал само петата част от второто правно основание, изтъкнато от департамент Лоаре в подкрепа на жалбата му, Съдът смята, че не може да постанови окончателно решение по делото. Затова делото следва да се върне за ново разглеждане от Първоинстанционния съд.

113 Тъй като делото трябва да се върне за ново разглеждане от Първоинстанционния съд, Съдът не следва да се произнася по съдебните разноски, направени в настоящото производство по обжалване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отменя Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 29 март 2007 г. по дело Département du Loiret/Комисия (T-369/00).

2) Връща делото за ново разглеждане от Първоинстанционния съд на Европейските общности.

3) Съдът не се произнася по съдебните разноски.

Подписи